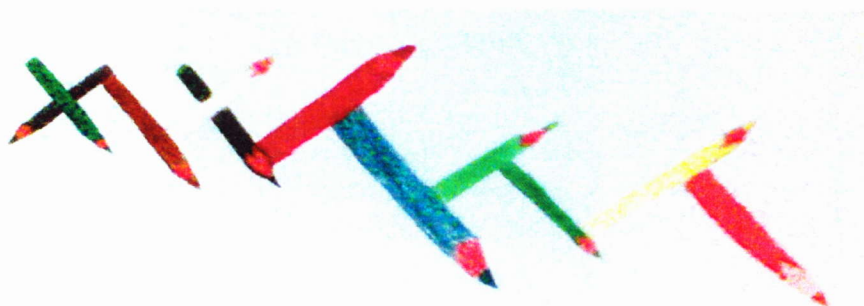

Pohádky

Sborník žákovských prací
(2011)

Pohádkou jsi nás, školo,
vítala v první třídě,

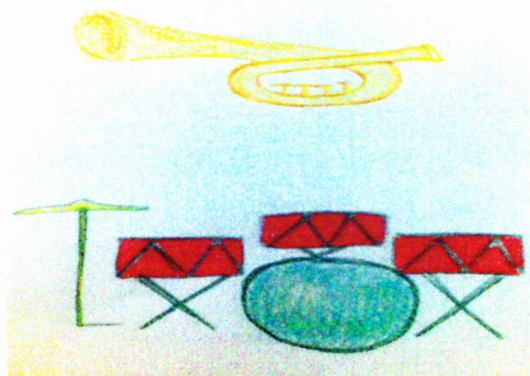

pohádkou se s tebou
loučíme...

tví žáci z 9. A
(2002 - 2011)

... Když jsem byla malá a neuměla jsem číst, maminka mi každý večer pohádky předčítala. Měla jsem své oblíbené knížky asi jako každé dítě. Pořád se vracím k těm nejstarším pohádkám, třeba od Boženy Němcové nebo K. J. Erbena. ... Také dospělí se rádi vracejí do dětských let. Proto, že pohádkové knížky dělají naše dětská léta šťastnějšími. ...

Nikola Zagorová

O hudebních nástrojích

Lucie Chvostková

Byly jednou jedny rozbité housle schované na půdě. Ležely tam tak už spoustu let a prášilo se na ně. Vtom uslyšely, jak někdo přichází. Byl to malý kluk, který se na ně přišel podívat. Snesl je dolů a poprosil maminku, aby je dala opravit – a tak se housle dostaly do opravny, ve které byla spousta dalších rozbitých hudebních nástrojů. Kytara s ulomenými koly, děravý buben a potlučená trubka.

Už se blížil večer a opravář se chystal k odchodu, vtom uslyšel, jak někdo nařiká. Šel se podívat, odkud to vychází, a našel malou píšťalku, která nemohla pískat. Zvedl ji, položil k rozbitým houslím a řekl: „Neboj, píšťalko, zítra tě opravím.“ „Děkuji, opraváři,“ odpověděla píšťalka. Opravář odešel a housle si začaly s píšťalkou povídat: „Ahoj, píšťalko, co se ti stalo?“ „Ale, hrála si se mnou holčička a já jsem jí vypadla z ruky a rozbila se. A co se stalo vám?“

„My jsme staré a hodně se na nás hrálo,“ řekly housle. Vtom se k nim přidala trubka, a protože byla namyšlená, hned se začala vychloubat, jak umí krásně hrát a že všichni z jejího okolí jí závidí. „Však počkejte, až mě opravář opraví, uslyšíte!“ „No, uvidíme, uslyšíme,“ řekl buben, „tak zatím dobrou noc.“ „Dobrou noc,“ odpověděly mu nástroje.

Druhý den ráno přišel opravář a pustil se do opravy píšťalky, avšak netrvalo mu to dlouho a byl hotov. Píšťalka vesele zapískala a poděkovala mu. Potom se opravář pustil do opravy trubky. Strávil nad tím celý zbytek dne, a když už byl večer, trubka pořád nebyla v pořádku. Opravář si už nevěděl rady a vtom k němu přiskočily housle a poradily mu. Udivený opravář je poslechl a hned se práce dařila a trubka byla jako nová.

Přiskočil k nim buben a řekl: „Tak co, trubko, ještě pořád si myslíš, že jsi ze všech nejlepší?“ Trubka se trochu odvrátila a stydlivě řekla: „Moc se vám všem omlouvám. Všichni jste úžasní a vám, housle, moc děkuju.“ „Za málo,“ řekly skromně housle a usmály se.

Závistivé lavičky

Kateřina Ondrejčková

V právě opravovaném parku se začaly stavět také nové kolotoče, koupačky pro malé děti i lavičky. Kolotoče byly dovezeny, sestaveny, laviček bylo dvacet. Bylo je třeba ještě natřít novým lakem. Dělníci natírali čtyři na modro, šest na zeleno a devět na hnědo. Jen jedna lavička zůstala i odpoledne stále ve svém původním dřevě, tak, jak ji přivezli. Proč? Protože na ni nezbyla barva, a tak ji nechali v původním stavu.

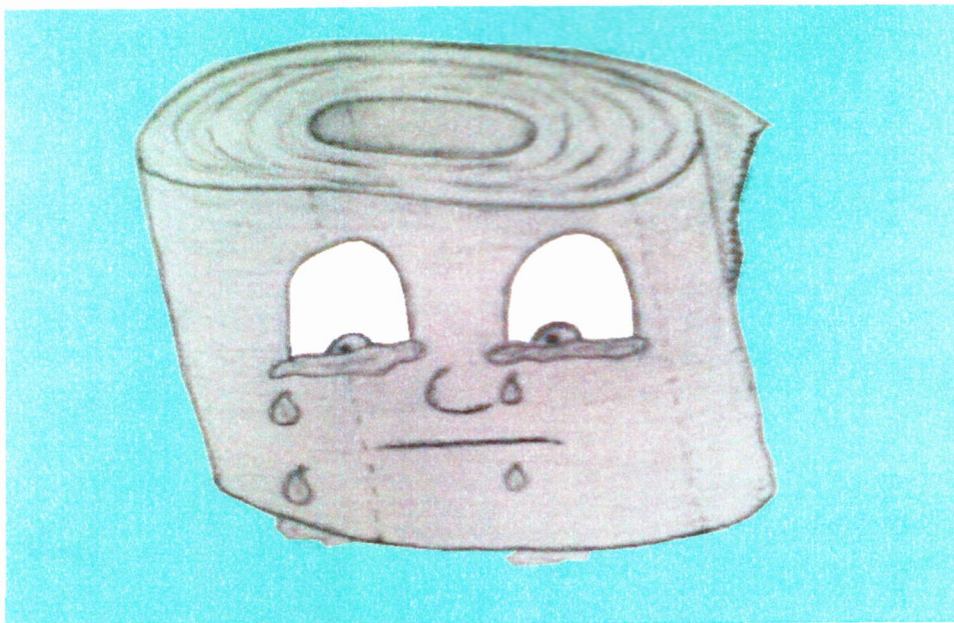
Když kolem ní ráno děti procházely a skotačily po parku, všimly si, že je jiná než ostatní. Dětem se nelíbila, a proto si na druhý den přinesly barvy a pustily se do malování. Nakreslily na ni kytičky. Nakonec byla lavička krásně barevná, a když kolem ní šli lidé, s úsměvem si na ni sedali a všem se líbila.

Když se setmělo a lidé z parku odešli, ostatní lavičky se probudily a začaly pukat závistí, když viděly tu barevnou krásu. „Když ona může být tak krásná, tak proč my ne?!“ A pomstily se – vzaly černý fix, který se válel pod jednou lavičkou, a začmáraly laviččiny barevné kytičky. Lavička plakala a slzy jí stékaly po dřevě.

Zbývající lavičky, když viděly její smutek, zastyděly se a začaly se omlouvat. Viděly, že to přehnaly.

Nazítří ráno lavičky nešly spát – přemlouvaly děti, aby je všechny pokreslily svými obrázky. A děti se opravdu pustily do práce. Počmáranou lavičku daly do pořádku, na ostatní kreslily zvířátka, barevné pruhy a na některé lavičky i barevná písmenka. Až to bylo vše hotové, všechny lavičky se mohly pyšnit svými pestrými barvami.

Nakonec to byl ten nejskvělejší a nejveselejší park ve městě, kde nikdo lavičky neničil.

O zubním kartáčku a toaletním papíru

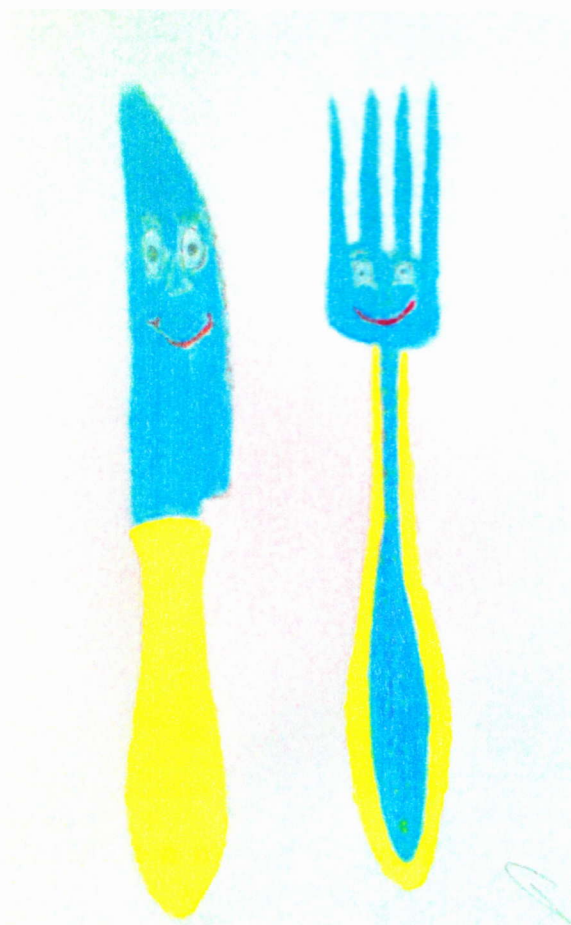
Tomáš Pospíšil

Byl jednou jeden kartáček, celý den ležel v krabíčce v supermarketu a vůbec se mu tam nelíbilo, protože tam byla jen velká tma a hrozná nuda. Jednou si ten zubní kartáček někdo koupil a vytáhl ho z krabíčky. Kartáček byl celý šťastný, ale jeho nadšení netrvalo dlouho. Brzy na něj někdo vymáčkl štiplavou zubní pastu a začal si jím čistit zuby. Z toho točení se pak kartáčku dělalo špatně. Když si člověk dočistil zuby, položil kartáček zpátky a odešel.

Jen co se z toho šoku kartáček vzpamatoval, rozhodl se utéct. Vyskočil z kelímku, pak z umyvadla a utíkal na chodbu. Tam potkal toaletní papír, kterému se jeho práce taky zjevně nelíbila, a plánoval, že uteče. Rozhodli se pro společný útěk.

Vydali se ke dveřím, které byly bohužel zamčené. Netrvalo dlouho a našli jinou útekovou cestu – otevřené okno. Když se k němu vyšplhali, vytřeštili oči hrůzou. Okno bylo moc vysoko na to, aby z něj seskočili bez úrazu! Najednou dostali bláznivý nápad – toaletní papír se začal rozmotávat a kartáček se po něm spouštěl dolů. Potom pod okno nahrabal hromadu listů a toaletní papír na ní hladce přistál.

Společně vyrazili do světa vstříc novým dobrodružstvím. A pokud se jim nic nestalo, tak se toulají dodneška.

Vidlička

Tereza Tichavská

Byla jedna krásná vidlička, měla pozlacené okraje a ryté ozdůbky všude po těle. Ostatní vidličky z kuchyně jí to záviděly, protože nebyly tak zdobené jako ona. Proto také neměla nikoho, kdo by si s ní povídal, hrál si a smál se s ní.

Jednoho dne se rozhodla utéct z šuplíku, ve kterém dosud žila. Vyskočila a utíkala pryč. Najednou do něčeho narazila – ani se nepodívala, co to bylo, a uslzená prchala pryč. Zaslechla však, že ji někdo volá, a proto se otočila. Ten, kdo ji volal, byl nůž, do kterého na útěku narazila.

Nevěděla, co po ní může chtít – vždyť se neznají. Ale líbil se jí, proto se k němu přiblížila. Začali si povídat, ale vtom je uchopily něčí ruce. Vidličku zabodávaly do různých potravin, nožem je krájely. Když ta divočina skončila, ocitli se oba ve vodě se spoustou pěny. Oba byli mokří a než se stačili vzpamatovat, ruce je osušily do kostkované utěrky a uložily společně do přihrádky v šuplíku. A tam už byli oba pořád spolu. Pochopili, že patří k sobě a že už je nic nerozdělí.

O panence Adélce a medvídkovi, který neměl jméno

Karolína Mičulková

V malém domečku, v jednom pokojíčku, bydlela Adélka. Byla to malá látková panenka se dvěma spletenými copy a oblečená byla do červených šatiček. Jednoho dne v jejím domečku přibyl další obyvatel - medvídek. Dala ho tam Anička, holčička, které patřil i celý domeček s Adélkou. Děvčátko mělo panenku nejraději ze všech hraček, pořád si s ní hrálo a všude ji bralo s sebou. Ale co se objevil medvídek, s Adélkou si hrát přestalo. Nikam ji už nebralo a postupně na ni zapomnělo. Teď byl její nejoblíbenější hračkou medvídek.

Adélka byla moc smutná a záviděla medvídkovi, že je na jejím místě. „Nemám ho ráda.“ nebo „Já mám jet s Aničkou na výlet, ne on,“ říkala často. Po nějaké době, když si Adélka sama sobě zase stěžovala na svůj smutný život, všimla si, že medvídek stojí v koutě a pláče. Nejprve si řekla – dobře mu tak – to má za to, že mě kvůli němu Anička odstrčila. Pak ale Adélce začalo být medvídko líto. Šla tedy za ním, sedla si k němu a zeptala se: „Co tě trápí?“ Medvídek odpověděl: „Já vím, že bych neměl být smutný, protože mám vše, co si může každá hračka přát. Jenže to není pravda – všechno nemám. Nemám jméno. Všechny hračky se nějak jmenují, i ty, jen já jsem jenom medvídek. Tak bych si přál mít nějaké pěkné jméno!“

Když domluvil, Adélka se zamyslela. Sice ji žádné pěkné jméno hodící se k medvídkovi nenapadlo, ale slíbila, že bude přes noc uvažovat a ráno mu to řekne. Medvídek byl rád a už klidný šel spát.

Když Adélka ulehla do postýlky, začala přemýšlet nad nějakým jménem. Stále jí žádné nepřicházelo na mysl, ale řešení ji přece jen napadlo. Zajdou zítra s medvídkem za nejchytřejší hračkou – starou panenkou Agátou. Byla už dosti potlučená, ale všechny hračky ji měly rády a chodily

si k ní pro rady. Bydlela sice na vzdáleném konci zahrady v domku pro staré a nepotřebné věci, ale Adélka si řekla, že to bude pro medvídku asi nejlepší pomoc. S tímto nápadem spokojeně usnula.

Hned ráno medvídkovi řekla o svém nápadu. Medvídek byl smutný, že panenka žádné jméno nevymyslela, ale těšil se, že stará Agáta mu snad pomůže. Proto řekl: „Dobrá, vyrazíme co nejdříve.“ Začali se tedy připravovat na cestu. Ostatním hračkám bylo divné, že se někam chystají, ale panenka s medvídkem nic neprozradila.

Druhý den časně zrána, když všichni ještě spali, se vydali na cestu. Domnívali se, že jim cestu nic nepřekazí, že to není nic nebezpečného. Vyrazili zvesela, medvídek začal povídat o tom, kde bydlel předtím, než se nastěhoval k Adélce.

Hned za dveřmi Aniččina pokoje na ně ale čekala nebezpečná překážka – Bruno, starý mrzutý pes, který neměl rád žádné Aniččiny hračky, a když na nějakou někdy narazil, odnesl si ji k sobě do boudy a už ji nikdy nikdo neviděl. Panenka Adélka to věděla, a když vykukla pootevřenými dveřmi do chodby a Bruna tam uviděla, strašně se lekla. Měďa se podívil, protože ještě žádného psa nikdy neviděl a nevěděl, co se může stát. Proto mu to panenka vysvětlila a začali se oba strachovat, že se z pokojíčku nedostanou ven. Medvídek si dodal odvahy a lépe se na Bruna podíval. „Vždyť spí!“ zašeptal.

Opatrně se vyplížili z pokojíčku, potichu chtěli Bruna obejít, ale ten najednou ze spánku zavrčel. Oba se velice polekali a rozběhli se ke schodům. Ani se neohlídli ze strachu, zda se Bruno neprobudil. Měli štěstí, pes se jen zavrtěl a spal dále.

Vchodem pro kočky vyběhli na zahradu. Adélka byla po dlouhé době zase venku. Zastavila se, rozhlížela se po okolí. Měďa ji však pobídl, ať už jde. Tolik toužil po jméně! A tak se rozběhli trávou k zahradnímu domku. Byli malí, a tak jim to trvalo dost dlouho. Medvídek, celý nedočkavý, se rychle opřel do dveří a oba vběhli do domku.

Bylo tam šero a medvídek se začal trochu bát. Když však zahlédl Agátu, pobídl Adélku, ať už se konečně ptá. Panenka přistoupila ke staré Agátě, pozdravila ji a poprosila, zda by nemohla vymyslet jméno medvídkovi, který je velmi nešťastný, protože mu dosud nikdo nedal žádné jméno.

Agáta se zamyslela, prohlédla si medvídku ze všech stran a nakonec řekla: „Je opravdu zapeklitý úkol vymyslet někomu jméno tak, aby s ním byl šťastný a spokojený. Medvídku, líbilo by se ti jméno František?“ František – medvídkovi srdíčko poskočilo radostí - bude se jmenovat František! „Děkuji ti, Agáto, to je krásné jméno.“ I Adélka byla ráda, že je medvídek konečně veselý.

Oba se rozloučili s Agátou a šli vonící trávou zase domů. František si své jméno celou cestu prozpěvoval. Na Bruna už nikde nenarazili.

Doma v pokojíčku pak všem hračkám vypravovali, jak medvídek ke svému jménu přišel. Z Adélky a Františka se stali dobří kamarádi a všude chodili pořád spolu.

Pastelky

Klára Velká

Kdysi dávno žily na stole pastelky. Žilo jich tam asi pět. Jmenovaly se Růženka, Modráček, Zelenáček, Žlutásek a Černín. Černín byl zlý král, který věznil ve své papírové věži Růženku. Bydlel ve svém velikém krabicovém zámku, který byl střežen Zelenáčkem. Žlutásek u něj pracoval jako sluha a musel se starat o krále i jeho nevlastní dceru Růženku. Ta nemohla chodit nikdy ven, musela žít jenom ve své věži. Až do dne, kdy si ji jednou Černín zavolal a oznámil, že musí jet do města něco vyřídit a že nemůže být s ní.

Když odjel, Růženka běžela k hlavní bráně, kterou ale bohužel střežil Zelenáček. Poprosila ho, jestli by se alespoň jednou nemohla podívat za kolíkové hradby. Nejdříve ji nechtěl pustit, ale nakonec jí to dovolil pod podmínkou, že půjde s ní. Za branou to bylo nádherné. Šli se podívat do papírového parku. Najednou se Růženka rozběhla – uviděla před sebou pastelku, o které se jí v noci už několikrát zdálo. Byl to Modráček – ve skutečnosti ještě krásnější než ve snu! I Modráček si Růženku okouzleně prohlížel, přestože ji nikdy předtím neviděl. Začali si povídat jeden o druhém.

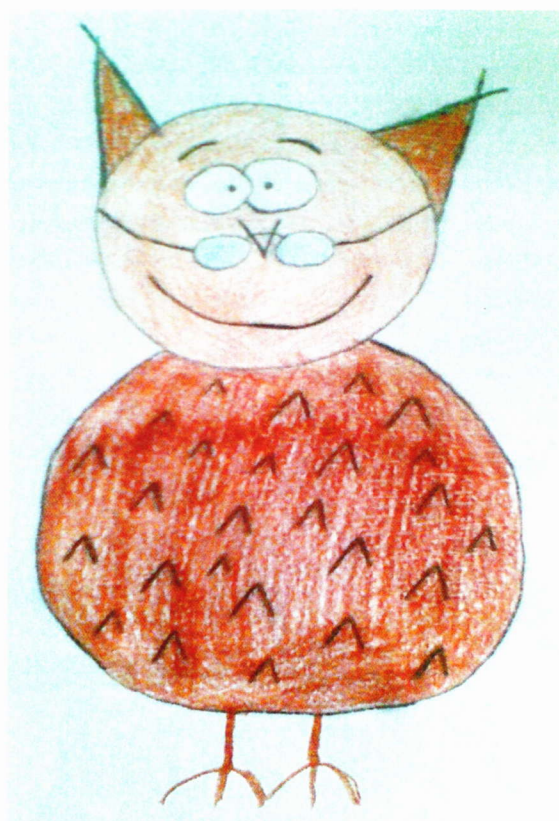
Po chvíli je přerušil Zelenáček: „Princezno, musíme se už vrátit do zámku. Budou o vás mít strach. Navíc – bylo by zle, kdyby se Černín dověděl, že jsem vás pustil ze zámku.“ Růženka se proto rozloučila s Modráčkem a slíbila mu, že se jistě ještě setkají.

Od toho dne byla usměvavá, šťastná. Vždy, když musel Černín někam odjet, uprosila stráž a chodila za Modráčkem do papírového parku.

Jednoho dne se ale stalo něco zvláštního. Na stole v královském paláci se objevila zvláštní hranatá věc, která měla v sobě otvor. Něco z výšky uchopilo Černína. Ten křičel o pomoc, ale neubránil se. Najednou ztichl. To, co uchopilo Černína, ho jej odhodilo pod náš svět. Černín zmizel. Ti, co ho měli rádi, truchlili.

Žutásek – ten sluha, předal Růžence jeden dopis. V něm bylo napsáno: „Milá Růženko, kdyby se se mnou něco stalo, převezmi vládu nad královstvím. Černín.“ Růženka byla velmi překvapena a

živé, vládné jistě ke spokojenosti všech poddaných – barevných pastelek. jmenovala Fialka. I z ní se, když vyrostla, stala královna pastelek. Po roce se jim narodila krásná holčička, která se slavná královská svatba v královském zámku. Často se s ní vidala, až se rozhodla, že si její vzme – a Modráček souhlasil. Brzy se konala ho nová královna uviděla, radostně se k němu rozběhla od trůnu a vítala ho ve svém paláci. nespravedlivě. Když se o zmizení Čermína doslechl Modráček, vydal se za Růženkou do paláce. Když Růženka se tedy rozhodla, že to zkusí. Nejdříve změnila plno zákonů, které podle ní byly spravedlivé, ujími se vlády.“ nevěděla, zda by dokázala řídit království. Pastelky ji dodávaly odvahu: „Bude z tebe dobrá královna,

Konzelný jednorozec

Karin Habrálková

nevysvětloval a odpálil se pryč. zlosti, studentku otváli svým jedním. „Proč jsi to udělala?!“ začala křičet jedno přes druhé. Had nic had, který se právě cestou s někým pohádal. Tam našel zvířátko, které se zase hádalo. A jak byl plný Pit chodila zvířátko každý den k jediné studentce v lese. Jednoho dne se ke studentce připlazili hádali. prostě nikdo neměl ani jednoho dobrého kamaráda. Kdyžsi dávno v jednom velkém lese žila zvířátko, které se neměla ráda. Všichni se pomlouvali,

Zvířátka se po sobě dívala. „Co teď budeme dělat, když nemáme vodu?“ „Bez ní nepřežijeme!“

Napadlo je, že by se mohla jít poradit s moudrou sovou, co mají udělat. Zvířátka došla společně na místo, kde sova bydlela. Ta už tušila, že se něco děje, a čekala, že asi přijdou. Když se kolem ní shromáždili všichni příchozí, promluvila: „Pokud chcete zachránit vaši vodu a zbavit ji jedu, musíte si uvědomit to, co jste si dodneška neuvědomili.“ Zvířátka se po sobě podívala a zajíc nesměle prohlásil: „Omlouvám se vám všem, komu jsem ublížil tím, že jsem ho pomluvil u druhého.“ Zvířátka pochopila, že nejdříve musí urovnat vztahy mezi sebou a vzájemně se omlouvala za své nepěkné chování.

Když tak všichni udělali, chtěli se kouknout, jestli už má studánka čistou vodu bez jedu. Podívali se do ní, ale voda byla stále kalná. Zvířátka byla smutná, ale jezevec si vzpomněl, že kdysi četl příběh o bájném jednorožci, který má kouzelnou moc. Ten by mohl pomoci tehdy, kdy se jedná o dobrou věc.

„Kde žije ten jednorožec? Je to daleko? Kde ho najdeme?“ ptala se zvířátka. „Slyšel jsem, že žije za naším lesem na zářící louce.“ „Pojďme ho hledat, hned, prosím!“ vykřikovala všechna.

Putování velkým lesem trvalo dlouho, ale zvířátka nehleděla na svou únavu, chtěla najít zářící louku i jednorožce. Nakonec se před nimi otevřela třpytící se louka a uprostřed ní stál tajemný jednorožec, který ukusoval čerstvou travu. Když je uviděl, přestal se pást a zvedl hlavu: „Již vás očekávám a vím, co vás ke mně přivádí. Pomohu vám, ale musíte mi slíbit, že už se nikdy nebudete hádat a pomlouvat. Jinak by mé kouzlo pominulo a už by vám nebylo pomoci.“

Zvířátka, která už pochopila, že jejich dosavadní chování vadilo všem okolo, i hadovi, mu to slíbila. Jednorožec se kouzlem i se zvířátky přenesl ke studánce a dotkl se svým štíhlým rohem vodní hladiny. Voda se zachvěla a začala se třpytit jako ranní rosa. Zvířátka chtěla jednorožci poděkovat, ale ten se rozplynul ve stříbrné mlze.

Zvířátka dodržela slib, který dala, a v lese zavládla pohoda a dobrá vůle.

Dvě panenky

Denisa Tovaryšová

Byla jednou jedna panenka jménem Andělka, krásná, modrooká a blondatá. Nosila pěknou nabíranou sukýnku, punčošky, bílou košilku a barevné bolerko. Na hlavě měla posazený klobouček s kraječkami. Tuto panenku vlastnila jedna malá holčička, Gábinka. Měla ji moc ráda, často si s ní hrála, kupovala jí různé nové oblečení a všude ji brala s sebou.

Jednoho dne přišla holčiččina maminka z práce a přinesla jí dárek k narozeninám. Gábinka byla nedočkavá, co se v krabici skrývá. Vzala ji do rukou, zatřásla s ní, strhla obal, otevřela krabici – a v ní uviděla ještě krásnější panenku, než byla její Andělka. Na první pohled si ji zamilovala a hned jí dala také jméno. Magdalenska. Od té doby se zajímala jen o Magdu, jak jí říkala. Už si nehrála s Andělkou, nechodila s ní na procházky. Andělka smutně seděla odhozená v koutě a bylo jí to líto.

Když šla jednoho večera Gábinka spát, vzala si s sebou do postýlky Magdalensku. Sotva holčička usnula, Magda seskočila z postýlky na podlahu, přišla k Andělce a začala se jí posmívat: „Ty si tu jen sedíš a koukáš, ale se mnou si Gábi hraje, heč!“ Andělka se dala do pláče. A aby toho nebylo málo, Magda, která byla větší, popadla Andělku a zavřela ji do skříně. „Tak, teď už se na tebe nebudu muset ani podívat. Tys tu byla dřív, ale teď bude všechno jinak. Gábinka je jen moje!“

Andělka byla zavřená dlouho, hodně dlouho. Připadalo jí to jako celá věčnost. Až jednou si Gábinka vzpomněla, že svou malou panenku už dlouho neviděla. Kdepak asi je? - pomyslela si. Začala ji hledat. Prohledala všechny krabice s hračkami, zalezla i pod postel, ale panenka nikde. Kam se jen poděla? Rozhlížela se po pokojíčku, až si všimla, že zpod dveří skříně vykukuje kousek kraječky, takové, z jaké byla ozdoba na na Andělčině kloboučku. Přiskočila ke skříně, otevřela ji a uviděla panenku ležet na dně skříně pod tlustým svetrem. Vzala ji do náruče, urovnala její oblečení. „Jak jsem na tebe mohla zapomenout, ty moje Andělko malá. Já jsem ti ublížila, když jsem tě tak odstrčila, že? Ty za nic nemůžeš!“

Od té doby si zase s Andělkou často hrála a slibovala, že ji už nikdy neopustí. A jak dopadla Magdalenska? Ta nakonec také byla spokojená. Gábinka ji totiž darovala své dobré kamarádce, která žádnou panenku neměla. Společně si pak spolu hrály a každá panenka měla svou „maminku“.

Obsah:

1. **Úvod** - Nikola Zagorová
2. **O hudebních nástrojích** – Lucie Chvostková
3. **Závistivé lavičky** – Kateřina Ondrejčíková
4. **O zubním kartáčku a toaletním papíru** –
Tomáš Pospíšil
5. **Vidlička** – Tereza Tichavská
6. **O panence Adélce a medvídkovi, který
neměl jméno** – Karolína Mičulková
7. **Pastelky** – Klára Velká
8. **Kouzelný jednorožec** – Karin Habrnálová
9. **Dvě panenky** – Denisa Tovaryšová

Sborník pohádek vytvořili žáci třídy 9. A
ZŠ Frýdek-Místek, Komenského 402,
pod vedením Mgr. Jany Hradilové

(autoři ilustrací: deváťáci M. Hermanová, K. Velká, V. Dobeš, N.
Zagorová, R. Drongová, J. Palička a čtvrták M. Hradil)

Frýdek-Místek 2011